

РЕШЕНИЕ

№ 2031

гр. София, 26.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-A СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Стела Кацарова

Членове: Галина Ташева
Стойчо Попов

при участието на секретаря Цветелина П. Добрева Кочовски
като разгледа докладваното от Галина Ташева Въззивно гражданско дело № 20211100507378 по описа за 2021 година

С решение № 20066665 от 15.03.2021 г., постановено по гр. д. № 24038/2018 г. на СРС, I ГО, 50 с-в, АЛ. В. ТР., ЕГН ***** и АТ. В. ТР., ЕГН ***** са ОСЪДЕНИ да заплатят солидарно на „Р. (България)“ ЕАД, ЕИК ****, на основание чл. 430, ал.1 и чл. 430, ал. 2 от ТЗ и чл. 92, ал. 1 от ЗЗД сумата от 18 795,52 лева, представляваща главница по Договор за банков кредит от № 49391/31.03.2008г., изменен и допълнен с Анекс № 1 от 26.09.2009 г., Анекс № 2 от 22.12.2009 г. и Анекс № 3 от 28.07.2010 г., сумата от 1173,48 лева, представляваща възнаградителна лихва за периода от 13.04.2015 г. до 05.07.2017 г., и сумата 4536,08 лева, представляваща наказателна лихва за периода от 13.04.2015 г. до 12.04.2018 г., ведно със законната лихва, считано от 13.04.2018 г. до окончателното им изплащане, като на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, ответниците АЛ. В. ТР. и АТ. В. ТР. са осъдени да заплатят на „Р. (България)“ ЕАД сумата от 3301,82 лева - съдебни разноски по делото.

Срещу първоинстанционното решение е депозирана въззивна жалба от АЛ. В. ТР., ЕГН ***** /ответник в първоинстанционното производство/, депозирана чрез назначения му особен представител адв. Б.Д., в която същото се обжалва изцяло като неправилно и необосновано. В жалбата се навеждат доводи, че в обжалваното решение, съдът е приел за безспорно установено, че между „Р.“ ЕАД и А.Т. като кредитополучател и А.Т. като солидарен длъжник е сключен договор за банков кредит № 49391/31.03.2008 г. за сума в размер на 35 525, 00 лв. Прието е било също така, че впоследствие към процесния договор за кредит са били сключени Анекс № 1, Анекс № 2 и Анекс № 3 от 28.07.2020 г., съгласно чл. 4 от който е било предвидено, че при неплащане изцяло или частично на което и да е задължение по договора за кредит в продължение на 60 дни, считано от 61-вия ден, кредитът, включващ непогасената главница, такси, разноски, лихви и наказателни лихви, става автоматично предсрочно изискуем в пълен размер. Излагат се съображения, че според

формираната по реда на чл. 290 ГПК задължителна съдебна практика на ВКС се приема, че реструктурирането на дълга, с разсрочване изпълнението на длъжника, въз основа на нов погасителен план не съставлява обективна новация по см. на чл. 107 ЗЗД и следователно не го освобождава от задължението да изпълни, съгласно останалите клаузи на първоначално уговореното, но в новите срокове или размери на погасителни вноски. В тази връзка се поддържа, че съгласно чл. 4 от Анекс № 3 предсрочната изискуемост на цялото вземане настъпва автоматично на 07.04.2011г., което променя уговорения падеж на неплатените вноски по кредита. Излага се, по отношение на това вземане приложима е общата 5-годишна давност по чл. 110 от ЗЗД, като в отговора на исковата молба, страната се е била позовала на изтекла погасителна давност, настъпила на 07.04.2016г. по отношение на всички вземания на банката. При условията на евентуалност се твърди, че съгласно чл. 20, т. 2 от Общите условия, Банката е била в правото си да обяви кредита за предсрочно изискуем, но от представените доказателства по делото се установявало, че не го е направила като отправи изрично едностранно волеизявление до длъжника. Сочи се, че вместо това Банката е сключила анекс с него и е предоговорила падежите на неизплатените вноски, както и други съществени условия по договора като се запазва самостоятелността на всяко задължение за месечна вноска по кредита.

На следващо място в жалбата се сочи, че в своята практика ВКС приема, че договорът за банков кредит е двустранен, консенсуален, формален, срочен, с продължително изпълнение. Навеждат се доводи, че по своето правно естество паричните престации са винаги делими, поради което следва, че те могат да се изпълняват на части според уговорката на страните по договора, какъвто е и случаят с договора за банков кредит. Поради изложеното се поддържа, че след като Банката се е съгласила да приеме изпълнение на части като е уговорила погасяването на кредита да се извършва на вноски съгласно погасителен план и задължението по естеството си е парично, то следва, че същото е делимо. Излагат се съображения, че след като задължението е делимо, то за него като задължение за периодично плащане се прилага кратката тригодишна давност по чл. 111, б. "в" от ЗЗД. В тази връзка се сочи, че е приложима кратката тригодишна погасителна давност по чл. 111, б. "в" от ЗЗД по отношение на отделните погасителни вноски по договор за банков кредит. Навеждат се доводи, че едва с предявяването на исковата молба от ищеца на 13.04.2018г. би могло да се приеме, че давността е спряла, в случай, че не се приеме от съда, че е изтекла още на 07.04.2016 г. С оглед на изложеното се навеждат доводи, че към 07.04.2016 г. погасени по давност се явяват всички вземания на банката във връзка с договора за кредит на основание чл. 110 от ЗЗД, поради което предявените искове са неоснователни и като такива е следвало да бъдат отхвърлени от първоинстанционния съд. При условията на евентуалност, в случай, че съдът прецени, че предсрочната изискуемост на кредита не е настъпила автоматично по силата на чл. 4 от Анекс № 3 към Договора се поддържа, че погасени по давност на основание чл. 111, б. "в" от ЗЗД се явяват всички вземания на Банката срещу кредитополучателя, които са с настъпил падеж до 13.04.2015 г., поради което предявените искове е следвало да бъдат уважени частично като основателни само до определен размер от вземанията, които не са погасени по давност.

Предвид изложеното се отправя искане към въззивната инстанция да отмени изцяло първоинстанционното решение, а при условията на евентуалност, моли да бъде прието от въззивния съд, че вноските с настъпил падеж до 13.04.2015г. са погасени по давност на основание чл. 111, б. „в” от ЗЗД. Претендира разноски по делото.

В законоустановения срок по чл. 263, ал. 1 ГПК е депозиран отговор на въззивната

жалба от „Р. (България)“ ЕАД, в който се излага становище за неоснователност на жалбата. Поддържа се, че постановеното първоинстанционно решение е правилно и обосновано и постановено при спазване на материалния и процесуалния закон. Излага се становище, че процесните вземания не са погасени по давност, а депозираната въззивната жалба е неоснователна, поради което обжалваното решение като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено изцяло.

Софийски градски съд, като обсъди събраните по делото доказателства, становищата и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира от фактическа страна следното:

Първоинстанционният съд е сезиран с обективно кумулативно съединени иски от „Р. (България) ЕАД срещу АЛ. В. ТР. с правно основание чл. 430, ал. 1 и чл. 430, ал. 2 от ТЗ и чл. 92, ал. 1 от ЗЗД за солидарно заплащане на сумата от 18 795,52 лв. - главница по Договор за банков кредит от № 49391/31.03.2008г., сумата 1173,48 лв. за възнаградителна лихва за периода от 13.04.2015 г. до 05.07.2017 г., сумата 4536,08 лв. за наказателна лихва за периода от 13.04.2015 г. до 12.04.2018 г., ведно със законна лихва, считано от 13.04.2018 г. до окончателното им изплащане.

В исковата молба се твърди, че между страните по спора АЛ. В. ТР., като кредитополучател, и АТ. В. ТР., като солидарен длъжник – от една страна, и Банката - от друга, е сключен договор за банков кредит № 49391/31.03.2008г. Предмет на договора са заемни средства, отпуснати е инвестиционни цели за дейността на „АТС-96“ ЕООД в размер на сумата от 35 525,00лв., платима до 20.03.2015г. Кредитът е усвоен. Банката изпълнила точно своите задължения. Пояснява се, че договорът е допълнен и изменен с Анекс № 1 от 26.09.2009г., Анекс №2 от 22.12.2009 г. и Анекс №3 от 28.07.2010 г., като страните уговорили краен срок за погасяване до 05.07.2017 г., който е настъпил и липсва изпълнение по договора.

Ответникът А.Т., чрез особен представител е депозирал отговор на искова молба в законоустановения едномесечен срок, в който оспорва предявените иски като недоказани и неоснователни. Поддържа се, че кредитът не е предоставен, респ. усвоен; липсват общи условия, с оглед на които да се направи преценка за спазване на чл. 58 от ЗКИ; липсват доказателства банката да е положила усилия да получи гаранции, че отпуснатият кредит ще се ползва за инвестиционни цели, а не като обикновен потребителски кредит.

Ответникът А.Т., чрез особен представител е депозирал отговор на искова молба по реда на чл. 62 от ГПК. Оспорва предявените парични вземания като погасени по давност, като счита, че на 08.03.2011 г. е настъпила предсрочната им изискуемост при условията на чл. 10 от Договора.

Въззивната инстанция намира, че решението е постановено при задълбочено обсъждане на събраните по делото доказателства и при изяснена фактическа обстановка от страна на СРС. Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови доказателства по смисъла на чл. 266, ал. 2 и ал. 3 ГПК, които да променят така приетата фактическа обстановка, поради което въззивният съд не намира за необходимо да я преповтаря, а препраща към фактическите изводи на СРС на основание чл. 272 ГПК.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, изхожда от легитимирана страна и е насочена срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е процесуално

допустима.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалвана му част, като по останалите въпроси – по правилността на фактическите и правни констатации само въз основа на въведените във въззивната жалба оплаквания. При извършена служебна проверка въззивният съд намира, че първоинстанционното решение е валидно и процесуално допустимо, като при постановяването му не е допуснато нарушение на императивни материалноправни и процесуалноправни норми.

Настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение е и правилно, като фактическите и правни констатации на въззивния съд съвпадат с направените от районния съд в атакувания съдебен акт, поради което и на основание чл. 272 от ГПК, настоящият състав препраща към мотивите, изложени от СРС. Във връзка с изложените във въззивната жалба доводи следва да се добави следното:

По делото е безспорно установено, че между страните е налице валидно облигационно правоотношение по сключен Договор за банков кредит № 49391 на 31.03.2008 г. между „Р. (България)“ ЕАД – като кредитор и АЛ. В. ТР. – като кредитополучател, „АТС - 96“ ЕООД и А.В. Т. – като солидарни длъжници, по силата на който Банката се е задължила да предостави заемна сума в размер на 35 520 лв. за целеви нужди, която ответниците се задължили да ползват и върнат при уговорени условия и в срок до 20.03.2015 г. Съгласно чл. 3 от договора главницата е следвало да бъде погасена на 83 равни последователни месечни вноски в размер на 423 лв. всяка, считано от 20.04.2008 г. до 20.02.2015 г. и последна изравнителна вноска на 20.03.2015 г. в размер на 416 лв., като всяка вноска е дължима на 20-то число на месеца. В чл. 9 от договора е предвидено, че при неплащане от страна на кредитополучателя/солидарен длъжник изцяло или частично, на което и да е парично задължение по Договора в продължение на 90 дни от падежа на това задължение, считано от 91-ия ден кредитът става автоматично предсрочно изискуем, за което банката не уведомява кредитополучателя/солидарния длъжник за настъпилата автоматично предсрочна изискуемост.

Не е спорно между страните, че впоследствие към Договора за банков кредит от 31.03.2008 г. са били сключени Анекс № 1 от 26.09.2009 г., Анекс № 2 от 22.12.2009 г. и Анекс № 3 от 28.07.2010 г., с които са били договорени основни параметри на договора, с които е бил констатиран остатъкът от дълга по кредита към датата на сключването им, предоговорен е и начина на издължаване, вкл. чрез предвиждане на гратисни периоди на издължаване, променен е крайният срок на договора за кредит.

С Анекс № 1 от 26.09.2009 г. е променена падежната дата по договора на 5-то число на месеца, както и крайният срок за погасяване на кредита, който се променя от 20.03.2015 г. на 05.04.2015 г. В чл. 3 от Анекса е посочено, че към датата на подписването му, остатъчната главница по кредита е в размер на 28 334,00 лв., като същата ще бъде погасена на 66 равни месечни вноски в размер на 423,00 лв., считано от 05.10.2009 г. до 05.03.2015г. и една последна изравнителна вноска в размер на 416,00 лв., дължима на 05.04.2015г. Лихвата е дължима на 5-то число за съответния месец.

С Анекс № 2 от 22.12.2009 г., страните са удостоверили, че към датата на подписването му, дължимите суми за главница са в размер на 27 439,64 лв., просрочена лихва в размер на 672,06 лв., просрочена главница в размер на 423,00 лв. и наказателна лихва в размер на 578,59 лв. С него страните са постигнали съгласие, че при забава в

плащането на дължими по Договора суми, продължила до 30 дни, кредитополучателят дължи на Банката неустойка - наказателна лихва за забава - наказателна надбавка към лихвата в размер на СБР за лева плюс 40% годишно върху просрочената част от вземанията за времето на забавата до окончателното ѝ погасяване, както и че при забава в плащането на дължими по Договора суми, продължила повече от 30 дни, кредитополучателят дължи на Банката неустойка - наказателна надбавка към лихвата в размер на СБР за лева плюс 40% годишно върху цялата непогасена част от вземанията за времето на забавата до окончателното ѝ погасяване.

С Анекс № 3 от 28.07.2010 г. страните са удостоверили, че към датата на подписването му, дължимите суми за главница са в размер на 27 426,64 лв., просрочена лихва в размер на 672,06 лв., просрочена лихва в размер на 595,62 лв., просрочена главница – 436 лв., наказателна лихва, начислена за периода 05.07.2010 г. – 28.07.2010 г. – 13,37 лв., редовна лихва, начислена за периода 05.07.2010 г.-28.07.2010 г. – 245,32 лв.

В чл. 4 от Анекс № 3 страните са уговорили, че при неплащане от страна на кредитополучателя и/или солидарните длъжници изцяло или частично, на което и да е задължение по договора за кредит в продължение на 60 дни, считано от деня, следващ деня, в който изтича указания в чл. 6 от анекса срок, кредитът (непогасената главница, ведно с дължимите такси, разноси, лихва и наказателна лихва) става автоматично предсрочно изискуем в пълен размер и Банката има право да пристъпи към събиране на всички дължими суми по предвидения в закона ред, без да уведомява за това както кредитополучателя, така и солидарните длъжници. В чл. 3, б. „В“ от Анекс № 3 е уговорен краен срок на задълженията - 05.07.2017 г.

По делото е установено също така, че кредиторът е изпълнил основното си задължение по кредита, като е превел заемната сума по сметката на кредитополучателя и следователно същата е била усвоена. Този факт се потвърждава от заключението на приетата съдебно-счетоводна експертиза по делото, от която се установява, че на 31.03.2008 г. уговорената сума по договора е била предоставена от ищеца „Р. (България)“ ЕАД и усвоена от ответника АЛ. В. ТР. по банковата му сметка, открита в „Р. (България)“ ЕАД.

Установи се от приетите писмени доказателства и заключението на ССЧЕ, че към датата на подаване на исковата молба – 13.04.2018 г. кредитополучателите не са погасили на датите на падеж дължимите месечни вноски към банката за периода от 05.06.2013 г. до 05.07.2017 г., поради което е налице неизпълнение на договора от тяхна страна. От заключението на експертизата се установи, че към датата на исковата молба, броят на дните просрочие е 1773 дни /считано от 05.06.2013 г. до 05.07.2017 г./, което налага извод, че задълженията по договора за кредит са изискуеми, поради настъпил краен срок на задълженията - 05.07.2017 г., уговорен в чл. 3, б. „в“ от Анекс № 3 от 28.07.2010 г. Посочената дата предхожда датата на депозиране на исковата молба в съда - 13.04.2018 г., поради което и към предявяване на исковите задълженията по кредита са били изцяло изискуеми, поради което искът за главница е доказан по основание.

Посредством заключението на приетата съдебно-счетоводна експертиза по делото се установява и размерът на претендираните суми. Съгласно заключението на вещното лице, общият размер на непогасените задължения от ответниците по Договор за банков кредит № 49391/31.03.2008г. към датата на исковата молба - 13.04.2018г. с ненастъпила предсрочна изискуемост е 24 505,08 лв., която сума включва: просрочена главница в размер на 18 795,52 лв. за периода от 05.06.2013 г. до 05.07.2017 г., задължения за редовна (възнаградителна)

лихва за периода от 13.04.2015г. до 05.07.2017г. в размер на 1 173.48 лв. и наказателна лихва (неустойка) за периода от 13.04.2015г. до 12.04.2018г. в размер на 4536.08 лв. Въззивният съд намира, че заключението от експертизата е компетентно и обективно дадено, неоспорено от страните по делото, поради което и при преценката му по реда на чл. 202 ГПК се налага извод, че същото правилно е било кредитирано от първоинстанционния съд.

По делото не се твърди и не се доказва от страните посочените задължения да са заплатени към датата на изготвяне на заключението - 13.01.2021 г., поради което въззивният съд намира, че предявените искове са доказани по основание и размер.

Въззивният съд намира за неоснователни наведените във въззивната жалба доводи, че вземането е погасено по давност на 07.04.2016 г. поради настъпване на предсрочна изискуемост на 07.04.2011 г. В тази връзка следва да се посочи, че постигнатата уговорка в чл. 4 от Анекс № 3, че при неплащане от кредитополучателя изцяло или частично на което и да е задължение по Договора в продължение на 60 дни, кредитът става предсрочно изискуем и кредиторът без да уведомява длъжника може да събере вземането си, не поражда действие, ако Банката изрично не е заявила, че упражнява правото си да обяви кредита за предсрочно изискуем, което волеизявление да е достигнало до длъжника - кредитополучател.

Предсрочната изискуемост има действие от момента на получаване от длъжника на волеизявлението на кредитора, ако към този момент са настъпили обективните факти, обуславящи настъпването ѝ. Релевантен е фактът на съобщаване на длъжника от страна на банката на изявление за предсрочната изискуемост на вземането. Изявлението на банката за обявяване на кредита за предсрочно изискуем може да бъде инкорпорирано в исковата молба или в отделен документ, който е представен като приложение към исковата молба. В тези случаи изявлението поражда правни последици с връчването на препис от исковата молба с приложенията към нея на ответника - кредитополучател, ако са налице предвидените в договора за кредит обективни предпоставки за загубване преимуществото на срока /в този смисъл Решение № 198 от 18.01.2019 г. на ВКС по т. д. № 193/2018 г., I т. о./

По делото не се твърди, а и липсват доказателства за това, че Банката е обявила предсрочната изискуемост на длъжниците. Настоящият състав намира за неоснователни наведените доводи във въззивната жалба, че предсрочната изискуемост е настъпила автоматично преди изтичане на крайния срок за плащане на задължението, без изявление на кредитора. Съгласно ТР № 3 от 27.03.2019 г. по тълк. д. № 3/2017 г. на ОСГТК на ВКС, предсрочната изискуемост на вземането по договор за кредит, уредена в нормите на чл. 71 ЗЗД и чл. 432 ТЗ, представлява преобразуващо право на кредитора за изменение на договора и за разлика от общия принцип по чл. 20а, ал. 2 ЗЗД, настъпва с волеизявление само на едната от страните. Волеизявлението следва да достигне до насрещната страна, но не се нуждае от приемане и същото поражда действие, ако са били налице обективните предпоставки за предсрочната изискуемост, уговорени в договора или предвидени в закона. Във връзка с изложеното, въззивният съд намира, че в съответствие с установената по делото фактическа установка, първоинстанционният съд е достигнал до правилни изводи, че неизпълнението на договорните задължения в уговорения между страните нов краен срок за плащане съгласно Анекс № 3 е породило правото на ищеца да претендира целия непогасен остатък от вземането като към момента на депозиране на исковата молба - 13.04.2018 г., като процесните вземания са били изцяло изискуеми и непогасени по давност.

Въззивният съд намира за неоснователни и релевираните възражения от ответната

страна за изтекла погасителна давност на претендираните вземания.

Съгласно чл. 114 от ЗЗД, давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. Съгласно чл. 116, б. "б" от ЗЗД, давността се прекъсва с предявяване на иск или възражение.

Процесните задължения са по договор за банков кредит, по отношение на който са приложими специалните разпоредби на Търговския закон и общите разпоредби на ЗЗД. Съгласно трайната практика на съдилищата /обективизирана в Решение № 28 от 05.04.2012 г. по гр. д. № 523/2011 г. на ВКС, III г.о, Решение № 261 от 12.07.2011 г. по гр. д. № 795/2010г. на ВКС, IV г.о., Решение № 103/2013 г. по т. д. № 1200/2011 г., на ВКС, II т.о. и др./ при договора за банков кредит е налице неделимо плащане като макар и платима на уговорени по погасителен план вноски, главницата по договора за банков кредит е вземане, за което е приложима общата 5-годишна давност, тъй като договорът за кредит не е такъв за продължително или периодично изпълнение. Вземането е едно, независимо, че е възможно страните да са се съгласили погасяването на задължението да се извършва на вноски. В случай, че е уговорено връщането на сумата да стане на погасителни вноски на определени дати, то това не превръща тези вноски в периодични плащания. Договореното връщане на заема на погасителни вноски представлява съгласие на кредитора да приеме изпълнение от страна на длъжника на части, по арг. от чл. 66 ЗЗД, което обаче не превръща този договор в такъв за периодични платежи, а представлява частични плащания по договора.

От изложеното следва извод, че при договора за кредит е налице неделимо плащане и договореното връщане на кредита на погасителни вноски не превръща договора в такъв за периодични платежи, а представлява частични плащания по договора, за които е приложим общият петгодишен давностен срок по чл. 110 ЗЗД, течащ за всяка отделна анюитетна вноска от датата на настъпване на изискуемостта ѝ. Съобразно разпоредбата на чл. 114, ал. 1 ЗЗД, давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. Кредитополучателят е поел задължение да внася по разплащателната сметка вноски за погасяване на задълженията по договора за кредит и да заплаща дължимата лихва върху ползваната част от кредита месечно, на определена падежна дата, поради което давността тече отделно за всяка вноска от датата, на която плащането е било дължимо по отношение на Банката, респ. от настъпването на съответния ѝ падеж. Следователно по отношение на процесните вземания следва да се приложи общата петгодишна давност, а не тригодишната давност по чл. 111, б. „в“ ЗЗД, каквито са наведените доводи във въззивната жалба. Във връзка с изложеното, въззивният съд намира, че към момента на предявяване на исковата молба, а именно 13.04.2018г., не е изтекъл нито петгодишния давностен срок по отношение на главницата, нито тригодишния давностен срок по отношение на дължимите лихви.

По отношение на падежиралата главница към Анекс № 3 от 28.07.2010 г., правилно е било прието от първоинстанционния съд, че с подписването на анекса, давността по отношение на вземането за главница е прекъсната и е започнала да тече нова давност, по арг. от чл. 116, б. „а“ ЗЗД. Исковите претенции са предявени на 13.04.2018 г., към който момент спират да текат давностните срокове, по арг. от чл. 116, б. „б“ от ЗЗД. Следователно, считано пет години назад от датата на предявяване на исковата молба, не е изтекъл давностният срок по чл. 110 от ЗЗД за главницата по кредита, поради което вземането за главница не е погасено по давност.

По отношение на вземанията за лихви /възнаградителна и наказателна/ приложима е тригодишната давност, предвидена в чл. 111, б. „в“ ЗЗД.

В процесната хипотеза, ищецът е претендирал сумата от 1173,48 лв. - възнаградителна лихва за периода от 13.04.2015 г. до 05.07.2017 г., както и сумата от 4536,08 лв. - наказателна лихва за периода от 13.04.2015 г. до 12.04.2018 г. Видно от заключението на приетата съдебно-счетоводната експертиза, сумите са начислени от ищеца за претендиращия период. В тази връзка, настоящият състав намира, че задълженията не се явяват погасени по давност, доколкото исковата молба е подадена на 13.04.2018 г., т.е. преди изтичане на тригодишния период от изискуемостта на всяко вземане, поради което са правилни и законосъобразни изводите на СРС, че съдебно предявените вземания за лихви за процесните суми не се явяват погасени по давност.

Въззивният съд намира, че заключението от изготвената съдебно-счетоводна експертиза е компетентно и обективно дадено, като същото е изготвено от вещото лице в съответствие с фактическите обстоятелства по делото, поради което и правилно и законосъобразно е било кредитирано от СРС, във връзка с което намира за неоснователно оплакването във въззивната жалба, че същото не е следвало да бъде кредитирано от СРС.

Поради съвпадане на крайните изводи на настоящата въззивна инстанция с тези на първоинстанционния съд, обжалваното решение, като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено, а подадената срещу него въззивна жалба следва да се остави без уважение като неоснователна.

По разноските:

С оглед изхода на делото съдът приема, че отговорността за разноски следва да се постави в тежест на въззивника, който следва да заплати на въззиваемата страна разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. съгласно чл. 78, ал. 8 ГПК, вр чл. 37, ал. 1 от Закон за правната помощ, вр. чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20066665 от 15.03.2021 г., постановено по гр. д. № 24038/2018 г. на СРС, I ГО, 50 състав.

ОСЪЖДА АЛ. В. ТР., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж.к. **** да заплати на „Р. (България)“ ЕАД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. ****, Експо **** на основание чл. 78, ал. 3, вр. ал. 8 ГПК сумата от 100 /сто/ лева – юрисконсултско възнаграждение във въззивното производство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред ВКС, при условията на чл. 280 ГПК в едномесечен срок от връчване на препис на страните

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____